

'El asombroso mundo de Gumball' rompe los moldes de la animación

En España se puede ver la serie de dibujos en los canales Boeing y ETB

BARCELONA

SÉRGIO ANDREU (EFE)

Un "collage tecnológico" podría ser la definición técnica de *El asombroso mundo de Gumball*, reduccionismo tránsito para referirse a una serie que en sus cuatro temporadas ha subvertido, uno a uno, los mandamientos de la animación

clásica con la historia de esta familia híbrida, más allá de lo disfuncional. La serie, creada en 2011 por Ben Bocquelet para la cadena Cartoon Network sobre las correrías de la pandilla de amigos de un gato adolescente, hijo de un conejo rosa gigante algo bobalicón y una gata azul con tendencia a perder los

nervios, resulta casi una epifanía para una sociedad actual donde la "multiculturalidad" se considera la panacea de la convivencia.

Sin embargo, explica Bocquelet, la divertida e irreverente historia de Gumball y sus amigos (que en España se puede ver en Boeing y ETB) nació con un tono "mucho

más oscuro, más siniestro", en la que unos dibujos animados de diferentes estilos y condiciones eran enviados a un "centro de rehabilitación" donde les enseñarían a ser unos buenos personajes.

"Me dijeron (en Cartoon Europe): 'el producto visual está bien, manténlo, pero a ver si se te ocurre alguna idea más amable para el público más joven, porque resulta que a los niños no les interesa nada la relación oscura, cínica y ombliguista de tus fracasos como artista'", rememora con sorna.

Con el aspecto gráfico ya resuelto, Ben Bocquelet se fijó en las antiguas sitcoms norteamericanas protagonizadas por familias "complicadas", tipo *Rosanne* o *Matrimonio con hijos*, y los inevitables *Simpsons*, a las que dio una nueva vuelta de tuerca.

"La idea era cambiar los arquetipos, hacer que el abusón de colegio-abusona en este caso fuera una tiranosaurio rex (*Tina*) y que el sheriff del pueblo fuera un donut.

Paz Vega, en la piel de una monja de Barbate en 'Perdóname Señor'

Paz Vega vive estos días en la piel de Lucía, una monja que protagoniza la miniserie de televisión *Perdóname Señor* que estos días rueda en Barbate (Cádiz), un papel que ella, a la que le gustan "las cosas difíciles", está disfrutando tanto como de volver a trabajar en España. "Estaba deseando volver a trabajar en España", explica la actriz, que lleva diez años viviendo en Los Ángeles. Ahora que sus hijos han crecido (el mayor ha cumplido 9 años) planea volver a establecer su base con su familia en Madrid, con proyectos bajo el brazo.

VOLTA PEL MÓN AMB LA SEU VELLA

TANIT GONZÁLEZ & JORDI MERCADÉ

Complicitat amb el Patrimoni Mundial vietnamita / 33

VIETNAM

Vietnam és un país perfecte per viatjar per lliure. Està totalment acostumrat al turisme i viatjar és barat, segur i molt fàcil. Tant fàcil que l'única cosa complicada és sortir de les rutes turístiques establecudes. Les principals ciutats estan ben comunicades entre si i l'oferta en allotjaments és bastant variada; tot està molt preparat pel turista. La veritat és que hi ha una mica de tot: curiosos paisatges, platges paradísiques, deserts, rius, arrossars, arqueologia, història... Creiem que podria ser una molt bona opció per començar a conèixer Àsia. La República Democràtica del Vietnam és un país gran i allargat, amb 92,5 milions d'habitants, dels quals el 80% no professa cap religió, fet bastant diferent a la majoria de països asiàtics.

Ens pot passar que, en sentir Vietnam, el primer que ens vingui al cap sigui la paraula guerra. En la part sud hi ha moltes restes, museus i monuments que rememoren aquell tràgic episodi. Sens dubte és un país que va sofrir molt i el terrible record de la guerra encara segueix viu. Estem contents però, d'haver-ne pogut tenir una mirada més objectiva que la de les pel·lícules americanes.

En un viatge llarg en autobús vam conèixer a la japonesa Yuko Saito, una noia de 34 anys procedent de Tòquio, amb la que de seguida vam tenir molt *feeling*. Ha decidit, igual que nosaltres, aparcar per un temps la seva feina i anar a viatjar, a conèixer món, com diu

La Seu Vella visita Hué

Yuko Saito amb la Seu Vella a My Son /

I la badia d'Ha-Long

la Yuko: "la vida al Japó ja sé com es viu, viatjo per conèixer com es viu la vida a fora".

Anem uns dies plegats i passem molt bons moments parlant de les diferències entre el seu país i el nostre. Què iguals i què diferents que som! Segons la famosísima dita: *Same, same, but*

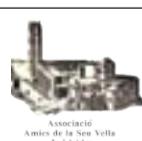
different.

Li preguntem si vol participar en el projecte de la Seu Vella i ens diu un rotund Yes! El que més li crida l'atenció és el conjunt de campanar, església i claustre. Sent que vol saber més sobre la història del conjunt monumental que desperta totalment el seu interès. Li recorda al Big Ben de Londres, encaixa que comenta que "el voltant és molt diferent, ja que aquí teniu verd". El seu lloc preferit del món, fins el moment, són els temples de Angkor Wat, a Cambodja. Per aquest motiu vam decidir fer-li la foto davant d'un dels 70 temples de My Son, que és un santuari hindúista d'estil similar. El pas del temps i els bombardejos durant la guerra han deteriorat part del bell conjunt, cosa que no impedí que l'any 1999 fora reconeguda la seva vàlua per la UNESCO.

També visitarem la meravellosa ciutadella de Hué, una mena de ciutat prohibida vietnamita en la capital del país fins a 1945, Patrimoni Mundial des de 1993. I la formosa Badia d'Halong, situada al nord de Vietnam, Patrimoni de la Humanitat des de 1994 i una de les set meravelles naturals del món des del 2011. La Seu Vella va per bon camí, ja que ha estat festejant amb tres joies mundials i ... qui a bon arbret s'acosta, bona ombra el cobreix, oi?

AMB EL SUPORT:

La Mañana

